

ಗೌರವ/ಮಯಾದೆ

“ಗೌರವದ ಒಂದು ದಿನದ ಜೀವನವು ಅವಮಾನದ ಸಾವಿರ ವರ್ಷಗಳ ಜೀವನಕ್ಕಿಂತ ಉತ್ತಮ.”

ಇದು ಯಾವುದೇ ನಾಟಕದ ಸಂಭಾಷಣೆಯಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಮುಸ್ಲಿಮರ ವೈಭವಯುತ ಇತಿಹಾಸದ ತಲೆಬರಹವಾಗಿದೆ. ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರ(ಸ) ಪ್ರಥಾನ ಸಹಾಬಿಗಳಲ್ಲೋವರಾಗಿದ್ದ ರಬಕ್ ಬಿನ್ ಆಮೀರಾರವರು(ರ) ಓವರ್ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಿ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಯೋಧನಾಗಿದ್ದರು. ಕಾದಿಸಿಯ್ಯ ಯುದ್ಧದ ಸಂದರ್ಭ. ದಂಡನಾಯಕ ಸಾರ್ಥಕ ಬಿನ್ ಅಬೀ ವಕ್ಕಾಸ್ರೋರ(ರ) ನೇತೃತ್ವದಲ್ಲಿ ಇಸ್ಲಾಮೀ ಸೇನೆಯು ಇರಾನಿನ ಪ್ರಶ್ನಾತ ದಂಡನಾಯಕ ರುಸ್ತಮ್‌ನ ಸೇನೆಯ ವಿರುದ್ಧ ಯುದ್ಧ ನಿರತವಾಗಿತ್ತು. ರುಸ್ತಮ್ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸಂಧಾನ ಮಾಡಲು ಬಯಸ್ತಿದ್ದ. ಆತ ಸಾರ್ಥಕ ಬಿನ್ ಅಬೀ ವಕ್ಕಾಸ್ರೋರೊಡನೆ, “ನಿಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿರಿ. ಸಂಧಾನದ ಬಗ್ಗೆ ಚಚ್ಚೆಸೋಣ” ಎಂದು ವಿನಂತಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವರು ರಬಕ್ ಬಿನ್ ಆಮೀರಾ(ರ)ರನ್ನು ತಮ್ಮ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿ ಮಾಡಿ ರುಸ್ತಮ್‌ನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕಳುಹಿಸುತ್ತಾರೆ. ರಬಕ್ ಬಿನ್ ಆಮೀರಾ(ರ) ತಕ್ಕಣವೇ ಹೊರಡುತ್ತಾರೆ. ಕುದುರೆಯೇರಿ ರುಸ್ತಮ್‌ನ ದರಬಾರಿಗೆ ತಲುಪುತ್ತಾರೆ. ರುಸ್ತಮ್‌ನ ಆಸ್ಥಾನಿಕರು ಧಾವಿಸಿ ಬರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ರಬಕ್(ರ)ರೊಡನೆ ಕುದುರೆಯಿಂದ ಇಳಿಯಲು ಮತ್ತು ನಡೆದುಕೊಂಡು ರುಸ್ತಮ್‌ನ ದರಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಹಾಜರಾಗಲು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ರಬಕ್(ರ) ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ನಾನು ಸ್ವ-ಇಚ್ಛೆಯಿಂದ ಇಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದಿಲ್ಲ. ನನ್ನನ್ನು ಕರೆಯಲಾಗಿದೆ. ಒಂದು ವೇಳೆ ನಾನು ಹೀಗೆಯೇ ಬರುವುದು ನಿಮಗೆ ಒಪ್ಪಿಗೆಯಾದರೆ ಸರಿ, ಇಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಮರಳಿ ಹೋಗುತ್ತೇನೆ.” ಆಸ್ಥಾನಿಕರು ಕಕ್ಕಾಬಿಕ್ಕಿಯಾಗುತ್ತಾರೆ, ಕಸಿವಿಸಿಗೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಆದರೆ ರಬಕ್ ಬಿನ್ ಆಮೀರಾರ ಮಾತನ್ನು ಒಪ್ಪದೆ ಬೇರೆ ದಾರಿ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಹೊನೆಗೆ ವಿಧಿಯಲ್ಲದೆ ಅವರನ್ನು ಹಾಗೆಯೇ ಹೋಗಲು ಬಿಡುತ್ತಾರೆ. ರಬಕ್(ರ) ರುಸ್ತಮ್‌ನ ಬಳಿಗೆ ಅದೇ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ತೆರಳುತ್ತಾರೆ. ರುಸ್ತಮ್‌ಗೆ ಇಸ್ಲಾಮ್‌ನ ಸಂದೇಶವನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಇಸ್ಲಾಮ್ ಸ್ವೀಕರಿಸದಿದ್ದರೆ, ಮುಸ್ಲಿಮರ ನಾಯಕತ್ವವನ್ನು ಒಪ್ಪಿ ಜಿರುಯ ನೀಡುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ತಿಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅನ್ವಯಾ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಬೇಕಾಗುವುದು ಎಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ರಬಕ್ ಬಿನ್ ಆಮೀರಾರವರು ನಿಖಿಂತಿ ಮತ್ತು ಶೈಯದಿಂದ ರುಸ್ತಮ್‌ನೊಡನೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ, “ನಾವು ಮಾನವರನ್ನು ಮಾನವರ ದಾಸ್ಯತನದಿಂದ ಹೊರ ತಂದು ಅಲ್ಲಾಹನ ದಾಸ್ಯತನದ ಪರಿಧಿಯೋಳಗೆ ತರಲು, ವಿವಿಧ ಸಿದ್ಧಾಂತ ಮತ್ತು ಧರ್ಮಗಳ ಅಕ್ರಮ-ಮರ್ದನಗಳಿಂದ ಮಾನವರಿಗೆ ಮುಕ್ತಿಯನ್ನು ದೊರಕಿಸಿ ಕೊಟ್ಟು, ಅವರನ್ನು ಇಸ್ಲಾಮಿನ ನ್ಯಾಯ-ಸಮಾನತೆಯ ಪರಿಧಿಯೋಳಗೆ ತರಲು ಮತ್ತು ಜಗತ್ತಿನ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಗಳಿಂದ ಹೊರ ತಂದು, ಪರಲೋಕದ ವಿಶಾಲತೆಯೆಡೆಗೆ ಕೊಂಡೊಯ್ಯಲು ಅಲ್ಲಾಹನು ನಮ್ಮನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿದ್ದಾನೆ.”

ರಬಕ್ ಬಿನ್ ಆಮೀರಾ(ರ) ಈ ಮಾತುಗಳನ್ನು ಯಾರ ಮುಂದೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ? ಸ್ವತಃ ಜನರ ಆರಾಧ್ಯನಾಗಿ ಗುರುತಿಸಿಕೊಂಡಿರುವ, ವ್ಯವಸ್ಥೆಯ ಪ್ರತಿನಿಧಿಯಾಗಿರುವ, ಜಗತ್ತಿನ ಸಂಕೀರ್ಣತೆಯ ಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ದೇವನ ಸೃಷ್ಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಅಕ್ರಮ-ದೋಷನ್ಯದ ಪ್ರತೀಕವಾಗಿದ್ದ ರುಸ್ತಮ್‌ನ ಮುಂದೆ!

ಗೌರವ, ಸ್ವಾಭಿಮಾನ, ವೈಭವ-ಘನತೆಯ ಅನೇಕ ಉದಾಹರಣೆಗಳ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಇನ್ನೊಂದು ಉದಾಹರಣೆಯನ್ನು ತಿಳಿಯೋಣವೇ?

ಬಗ್ಗೆದಿನ ಅಬ್ದೂಸಿ ಖಿಲೀಫಾ ಹಾರೂನ್ ರಶೀದೋರ ಆಡಳಿತ ಕಾಲವಾಗಿತ್ತದು. ಅವರು ಇಮಾಮ್ ಮಾಲೀಕೋರನ್ನು ತನ್ನ ಆಸ್ಥಾನಕ್ಕೆ ಕರೆದು ಹೇಳಿದರು, “ನೀವು ನಮ್ಮ ಬಳಿಗೆ ಬರುತ್ತಲಿರಿ. ನನ್ನಿಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು (ಅಮೀನ್ ಮತ್ತು ಮಾಮೂನ್) ನಿಮ್ಮಿಂದ ಹದೀಸ್‌ಗಳನ್ನು ಕಲಿಯುತ್ತಿರಲಿ.” ಇಮಾಮ್ ಮಾಲೀಕೋ(ರ) ಅತ್ಯಂತ ವಿನಮ್ಯತೆಯೊಂದಿಗೆ ಆದರೆ ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಹೇಳಿದರು, “ಅಮೀರುಲ್ ಮೂಮಿನೀನ್! ಅಲ್ಲಾಹ್ ನಿಮಗೆ ಗೌರವಾದರ ದಯವಾಲಿಸಲಿ. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ವಿದ್ಯೆಯು

ನಿಮ್ಮ ಮನೆಯ ಅವಾನತ್ ಆಗಿದೆ. ನೀವು ಬಯಸಿದರೆ ಇದರ ಮೌಲ್ಯ-ಘನತೆಯನ್ನು ಹೆಚ್ಚಿಸಬಲ್ಲಿರಿ ಮತ್ತು ಬಯಸಿದರೆ ಇದನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಬಲ್ಲಿರಿ. ಬಾಯಾರಿದವನು ಬಾವಿಯ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಾನೆಯೇ ಹೊರತು ಬಾವಿಯೇ ಬಾಯಾರಿದವನ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ.” ಖಲೀಫರು ಇಮಾಮರ ಮಾತಿನಿಂದ ಬಹಳ ಪ್ರಭಾವಿತರಾದರು. ತಮ್ಮ ಇಬ್ಬರು ಪ್ರತ್ಯರೂಡನೆ ಮಸೀದಿಗೆ ಹೋಗಿ ತರಗತಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರುವಂತೆ ಹೇಳಿದರು. ಇಮಾಮ್ ಮಾಲೀಕ(ರ) ಹೇಳಿದರು, “ಅಲ್ಲಿ ಈ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ದೊರೆತ ಸ್ಥಳದಲ್ಲಿಯೇ ಇವರು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಇವರಿಗೆ ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳಲು ವಿಶೇಷ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯನ್ನು ಕಲ್ಪಿಸಲಾಗದು.” ಖಲೀಫರು ಇಮಾಮರ ಶರ್ತವನ್ನು ಮನ್ನಿಸಿದರು.

ಗೌರವಾರ್ಥ ವ್ಯವಹಾರ ಎಂದರೆ ಅಹಂಭಾವ ಅಧಿಕಾರ ಪಡುವುದಲ್ಲ, ಬದಲಾಗಿ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಮತ್ತು ಸ್ವಾಭಿಮಾನವಾಗಿದೆ ಹಾಗೂ ಅವಮಾನದಿಂದ ರಕ್ಷಣೆ ಪಡುವುದಾಗಿದೆ. ತನ್ನ ಸತ್ಯವಿಶ್ವಾಸಿ ದಾಸರು ತಲೆ ಎತ್ತಿ ಬಾಳಬೇಕು, ತಮ್ಮ ಸ್ವಾಭಿಮಾನಕ್ಕೆ ಎಂದೂ ಕುಂಡು ಬರದಂತೆ ನೋಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು, ತನ್ನ ಹೊರತು ಇನ್ನಾರ ಮುಂದೆಯೂ ಬಾಗಬಾರದು ಎಂಬುದೇ ಅಲ್ಲಾಹನ ಇಂಗಿತವಾಗಿದೆ. ಓರ್ವ ಮುಸ್ಲಿಮನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಶ್ರೇಷ್ಠತೆಯ ಮಾನದಂಡವು ಕೇವಲ ಅವನ ಧರ್ಮ ಮತ್ತು ಅವನ ಪ್ರಭುವಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅವನ ಜೀನ್ನತ್ಯವು ಅವರಡನ್ನೇ ಅವಲಂಬಿಸಿದೆ. ಅಲ್ಲಾಹನ ಅನುಸರಣೆಯಲ್ಲದೆ ಗೌರವವನ್ನು ಬಯಸುವವನನ್ನು ಅಲ್ಲಾಹ್ ಅವಮಾನದ ಕೂಪಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವನು ಎಂಬ ಉತ್ತರಿಯು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಿದೆ. ಉಮರ್ ಬಿನ್ ಇತ್ತಾಬ್(ರ) ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದರು, “ನಾವು ತೀರಾ ನೀಚರೂ ಅವಮಾನಿತರೂ ಆಗಿದ್ದೇವು. ಅಲ್ಲಾಹನು ನಮಗೆ ಇಸ್ಲಾಮಿನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ದಯಪಾಲಿಸಿದನು ಮತ್ತು ನಮಗೆ ಜೀನ್ನತ್ಯ ಮತ್ತು ಶ್ರೇಷ್ಠತೆ ಲಭಿಸಿತು. ಇನ್ನು ಯಾರಾದರೂ ಇಸ್ಲಾಮನ್ನು ಕಡೆಗಳಿಸಿ ದೊಡ್ಡವನೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ಗೌರವಾರ್ಥನೆಂದು ಕರೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಿದರೆ, ಅವನನ್ನು ಅಲ್ಲಾಹ್ ಅವಮಾನಿಸುವನು.”

ಗೌರವ, ಘನತೆ, ಮೀವಿ ಇತ್ತಾದಿಗಳ ಮೂಲ ಸೆಲೆ ಅಲ್ಲಾಹನ ಅಸ್ತಿತ್ವವಾಗಿದೆ. ಅವನು ಸ್ವಯಂ ಮಹೋನ್ನತನೂ ಯತ್ಕಿವಂತನೂ ಆಗಿರುವನು. ಅವನೊಂದಿಗೆ ಸಂಬಂಧವಿರಿಸಿದವನು ಗೌರವಾರ್ಥ ಎನಿಸುವನು. ಅಲ್ಲಾಹನಿಂದ ಸಂಬಂಧ ಕಡಿದುಕೊಂಡವನ ಪಾಲಿಗೆ ಅವಮಾನ, ಕಳವಳ ಮತ್ತು ಉಧಾಳತನವೇ ವಿಧಿಯಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಕವಿವಾಣಿ ಹೇಳುವಂತೆ,

ದೇವಾ, ನಿನ್ನಿಂದ ಸಂಬಂಧ ಕಡಿದುಬಿಟ್ಟೇ...
ಮರದಿಂದ ಬೇಪ್ರಣ್ಣ ಎಲೆಯಂತೆ ಆಗಬಿಟ್ಟೇ

ಹುರ್‌ಆನ್ ಹೇಳುತ್ತದೆ,

﴿ قُلْ أَللَّهُمَّ مَالِكَ الْمُلْكِ تُؤْتِي الْمُلْكَ مَنْ شَاءَ وَتَنْزِعُ الْمُلْكَ مِمَّنْ شَاءَ وَتُثْبِتُ لِمَنْ شَاءَ ﴾

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ ﴿٢٦﴾ آل عمران: ٢٦

“ಹೇಳಿರಿ— ಈ ಅಲ್ಲಾಹ್, ಸರ್ಕಾರ ವಿಶ್ವಾಧಿಪತ್ಯದ ಒಡಯನೇ, ನೀನು ನಿನಗಿಷ್ಟ ಬಂದವರಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಧಿಕಾರ ನೀಡುವೆ ಮತ್ತು ನಿನಗಿಷ್ಟ ಬಂದವರಿಂದ ಕಸಿದುಕೊಳ್ಳುವೆ. ನಿನಗಿಷ್ಟ ಬಂದವರಿಗೆ ಪ್ರತಿಷ್ಠೆ ಪ್ರದಾನ ಮಾಡುವೆ. ನಿನಗಿಷ್ಟ ಬಂದವರನ್ನು ಅವಮಾನಪಡಿಸುವೆ. ಒಳಿತುಗಳು ನಿನ್ನ ಅಧಿಕಾರ ಹಸ್ತದಲ್ಲಿವೆ. ನಿಶ್ಚಯವಾಗಿಯೂ ನೀನು ಸರ್ವಶಕ್ತನಾಗಿರುವುದೆ.” (ಪವಿತ್ರ ಹುರ್‌ಆನ್: 3: 26)
ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಹೀಗೆನ್ನಲಾಗಿದೆ,

﴿ وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَلَا يَرْجِعُ الْمُتَفَقِّيْرُ لَا يَعْلَمُونَ ﴾

“ಎಸ್ತುವದಲ್ಲಿ ಗೌರವವಂತೂ ಅಲ್ಲಾಹ್, ಅವನ ಸಂದೇಶವಾಹಕರು ಮತ್ತು ಸತ್ಯವಿಶ್ವಾಸಿಗಳಿಗಾಗಿಯೇ ಇದೆ. ಆದರೆ ಈ ಕಪಟ ವಿಶ್ವಾಸಿಗಳು ತಿಳಿಯುವುದಿಲ್ಲ.” (ಪವಿತ್ರ ಹುರ್‌ಆನ್: 63: 8)

ಓವ್ ಮುಸ್ಲಿಮನು ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಇತರರ ಪಾಲಿಗೆ ಸುಲಭದ ತುತ್ತಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ ಮತ್ತು ಯಾರಿಗೆ ಬೇಕಾದರೂ ಎತ್ತಿ ಮುಕ್ಕೆ ಬಿಡುವಂತಹ ಅನಾಥ ವಸ್ತುವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ. ದುರದೃಷ್ಟವಶಾತ್ ಅವಮಾನ, ದೀನತೆ, ಭೋಳೇತನ ಮತ್ತು ಮೂರ್ಚಣತನವೆಂದು ತೋರುವಷ್ಟು ವಿನಯಶೀಲತೆಯನ್ನು ಒಳಗೆಂದು ಮಾತ್ರವಲ್ಲ, ತಕ್ಷಾದ ಗುಣವೆಂದು ಭಾವಿಸಲಾಗುತ್ತಿದೆ. ವಸ್ತುತಃ ಸತ್ಯವಿಶ್ವಾಸಿಯ ಫಾನತೆ ಏನಾಗಿರುತ್ತದೆ ಎಂದರೆ, ಯಾರಾದರೂ ಬಂದು ಅವನ ಕಿವಿ ಹಿಂಡಿ ತನ್ನ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿಸುವಷ್ಟು ಅವನು ಸುಲಭದ ಮತ್ತು ಅಗ್ಗದ ವಸ್ತುವಾಗಿರುವುದಿಲ್ಲ; ಬದಲಾಗಿ, ಅವನು ತನ್ನ ಮಾನ-ಮರ್ಯಾದೆಯ ಸಂರಕ್ಷಕ, ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾನಿ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಾಭಿಮಾನದ ಪ್ರತ್ಯಾಖ್ಯಾಯಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ತನ್ನ ಹಕ್ಕಿಗಳನ್ನು ಅರಿತಿರುತ್ತಾನೆ ಮತ್ತು ಅವುಗಳ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಸದಾ ಕಟಿಬಧ್ವನಾಗಿರುತ್ತಾನೆ. ಅತ್ಯಾತ್ಮಮುರೀತಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಸಂಪತ್ತಿನ ಮೇಲ್ಮೈಟವಿರಿಸುವವನಾಗಿದ್ದಾನೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಗೌರವಕ್ಕೆ ಧಕ್ಕೆ ಬರುವಂತಹ ವರ್ತನೆಯಿಂದ ದೂರವಿರುತ್ತಾನೆ. ಓವ್ ವ್ಯಕ್ತಿ ಬಂದು ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರ(ಸ) ಬಳಿಕೇಳುತ್ತಾನೆ, “ಯಾ ರಸೂಲಲ್ಲಾಹ್! ಯಾರಾದರೂ ನನ್ನ ಸಂಪತ್ತನ್ನು ಬಲವಂತದಿಂದ ಕಸಿಯಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದರೆ, ನಾನು ಏನು ಮಾಡಬೇಕು?” ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರೆಂದರು, “ಅವನಿಗೆ ಎಂದಿಗೂ ಕಸಿಯಲು ಅವಕಾಶವನ್ನು ನೀಡಿದರು.” ಆತ ಕೇಳಿದ, “ಅವನು ನನ್ನೊಜನೆ ಜಗಳಾಡಿದರೆ?” ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರೆಂದರು, “ನೀನೂ ಜಗಳಾಡು.” ಆತ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದ, “ಅವನು ನನ್ನನ್ನು ಕೊಂಡು ಬಿಟ್ಟರೆ?” ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರೆಂದರು, “ಅಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಹುತಾತ್ಮನೇನಿಸಿಕೊಳ್ಳುವೆ.” ಆತ ಮತ್ತೆ ಕೇಳಿದ, “ಒಂದು ವೇಳೆ ನಾನು ಅವನನ್ನು ಕೊಂಡರೆ?” ಅಗ ಪ್ರವಾದಿವರ್ಯರೆಂದರು, “ಅವನ ತಾಣವು ನರಕವಾಗಿರುವುದು.” (ಮುಸ್ಲಿಮ್)

ಅವಮಾನ ಮತ್ತು ದೌಬರ್ಯವು ವಿಶ್ವಾಸಿಯ ಫಾನತೆಗೆ ತಕ್ಷದಲ್ಲ. ಅವನು ಎಂತಹ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲೂ ತನ್ನ ಜೀವ, ಸೊತ್ತು ಮತ್ತು ಮಾನದ ರಕ್ಷಣೆ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ. ಅದು ಅವನ ಧರ್ಮದ ಬೇಡಿಕೆಯೂ ಆಗಿದೆ ಮತ್ತು ಅಲ್ಲಾಹನ ಸಂಪ್ರೀತಿಗೆ ಹೇತುವೂ ಆಗಿದೆ. ಹದೀಸ್‌ನಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಉಲ್ಲೇಖಗೊಂಡಿದೆ, “ಒಬ್ಬನು ಯಾರೋ ಶ್ರೀಮಂತನ ಬಳಿ ಕುಳಿತರೆ ಮತ್ತು ಲೋಕ ಪ್ರಯೋಜನಗಳಿಗಾಗಿ ಅವಮಾನವನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಅವನ ವಿಶ್ವಾಸದ ಮೂರನೆಯ ಒಂದು ಭಾಗವು ನಷ್ಟವಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ ಮತ್ತು ಅವನು ನರಕಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುಳ್ಳಡುತ್ತಾನೆ.” (ತಬ್ರಾನೀ)

ವಿಶ್ವಾಸಿಯ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವು ಅವನನ್ನು ಧೀರ ಮತ್ತು ಬಲಶಾಲಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅವನು ಸಂಕಷ್ಟಗಳಿಗೆ ಹೆದರುವ ಬದಲು ಅವುಗಳನ್ನು ನಿಯಂತ್ರಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ. ಅವನು ತನ್ನ ಗೌರವ-ಫಾನತೆಯ ರಕ್ಷಣೆಗಾಗಿ ಹಗಲೂ ರಾತ್ರಿ ದುಡಿಯುವುದನ್ನು ಅಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ನಿರಂತರ ಪರಿಶ್ರಮವೇ ಅವನ ಹೆಗ್ಗುರುತಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ಅವನು ದುರ್ಬಲನಾಗಿ ಇತರರ ಮುಂದೆ ಕೈಚಾಚುವುದರ ಬದಲು ಧೈಯರ್ದಿಂದ ತನ್ನ ಇಹಲೋಕವನ್ನು ಸ್ವಯಂ ಬೆಳೆಸುತ್ತಾನೆ. ಹೀಗೆ ಇತರರ ಪಾಲಿಗೆ ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾದ ಪ್ರಜ್ಞಲಿಸುವ ಮಾದರಿಯಾಗಿಬಿಡುತ್ತಾನೆ.

* * * * *